

Jeg afbrød ikke det ærede Medlem, da han talte, og jeg vil bede det ærede Medlem om at tie nu, da jeg taler.

I den Samtale, som den unge Pige, Jørgine Nielsen, har med sin Fader og mig, er det, at Faderen oplyser hende om, at Borgmester Lyngbye har modtaget et Brev fra Fru Bransholm, hvori hun bruger nedsættende Udtryk om ham, og Borgmester Lyngbye har yderligere, da han var i Bramminge for at skaffe sig Oplysninger om Fiskehandler Nielsen, til Præsten udtalt sig ret nedsættende om ham paa Grundlag af dette Brev. Præsten meddeler imidlertid Borgmesteren, at det passer aldeles ikke, Fiskehandler Nielsen er en hæderlig og ædruelig Mand. Den vedkommende unge Piges Fader har altsaa den Opfattelse, at Fru Bransholm for at faa Barnet tilbage har skrevet et Brev til Borgmesteren, der er nedsættende for ham. Nu viser det sig, at dette Brev ikke alene er nedsættende for ham, men ogsaa for hans Hustru. Thi man kommer ikke udenom, at det maa anses for at være nedsættende at sige om en Mand, at han er en Nathue overfor sin Hustru. Det forekommer mig, at vedkommende Mand er en brav og god Fader overfor sin lille Pige. Da der er mange Børn i Hjemmet, sørger han for, at den lille, ikke 4—5-aarige, men 6-aarige Pige bliver anbragt et andet Sted, fordi han tror, at der oppe, i fremmede Hænder, vil hun bedre blive røgtet og plejet paa Grund af de ret fattige og trange Vilkaar, hvorunder Faderen lever.

Her finder jeg for øvrigt Anledning til at rejse et Spørgsmaal, som der vil være Anledning til atter og atter at rejse, naar man kommer ind paa en videre Omtale af disse Forhør: Hvorfor er den unge Piges Fader ikke bleven afhørt? Hvorfor afhøres ikke en Række af Mænd og Kvinder, som have med denne Sag at gøre? Jeg har jo underrettet Hr. Overretsassessor Schrøder, der har med denne Sag at gøre, om Faderens Bopæl, og denne Fader har flere Gange været paa „Hebron“ og har for øvrigt skrevet en Artikel om sine Besøg der. Jeg synes, det vilde være naturligt, at Faderen kom i Forhør for at give Oplysning blandt andet om dette Brev. Den Oplysning om Brevet, som Jørgine har faaet, har hun faaet i en Samtale med sin Fader og mig.

Der turde for øvrigt være Grund til at nære nogen Tvivl om, at det netop skulde være Fru Bransholm, der altid er sanddru, der altid har Ret, og der turde

være nogen Grund til at tvivle om, at den Paastand, hun gør gældende i Brevet til Borgmester Lyngbye, at Barnets Stifmoder skulde øve Mishandling i høj Grad, skulde være sand. Men det er det mærkelige i denne Sag, at ihvorvel Hr. Overretsassessor Schrøder meget samvittighedsfuldt for mange Forholds Vedkommende vedrørende denne Sag har søgt at skaffe Klarhed til Veje, er der alligevel Punkter og Forhold i den, som ikke ere tilstrækkeligt belyste. Der foreligger saaledes fra Fru Bransholm et Brev til en ung Piges Fader i Helsingør, hvori Fru Bransholm siger, at det ikke er rigtigt, hvad den unge Pige har forklaret om Forholdene paa det Sted, hvor hun tjener. Naar den unge Pige selv har fortalt, at hun var beskæftiget i Smedien — det var en Smed, hun tjente hos — samtidig med, at hun var Tjenestepige, er det Løgn, og naar hun fortæller, at hun er kommen til Skade i Smedien, er det ogsaa Løgn. I det samme Brev truer Fru Bransholm med, at hvis den unge Pige forlader sin Plads, vil hun blive meldt til Politiet, fordi hun i sin Plads har stjaalet nogle Penge. Men nu fremgaar det af Forhørene — og det er ikke modbevist eller afkræftet —, at den unge Pige har været beskæftiget i Smedien, og at hun er kommen til Skade der. Fru Bransholm skriver til den unge Piges Fader om begge Dele, at det er Løgn. Naar Fru Bransholm baade i dette Forhold og i en Række andre Forhold er i stærk Modstrid med Sandheden, var der, synes jeg, god Grund til ogsaa at drage i Tvivl, om det, hun skriver til Borgmester Lyngbye, er sandfærdigt.

Hele Fru Bransholms Maade at tage denne Sag paa undrer ikke mig, thi Fru Bransholm har i hele sin Færd paa „Hebron“, hvad ogsaa fremgaar af Forhørene, egentlig været den, der har ledet Børnene ind paa den Tanke ikke at bryde sig ret meget om Sandheden. Fru Bransholm har til en Række af Bladmænd, baade medens Forhørene stode paa, og forinden de bleve optagne, erklæret, at der i det højeste havde været to Piger i mørk Arrest, og at de to Piger havde været der i to Timer. Det er Fru Bransholms Ud-sagn, og det er ikke ved en enkelt Lejlighed, det er ved en Række af Besøg, der aflægges paa „Hebron“ af Journalister fra Højre- og Venstrepressen, at hun saa bestemt som muligt erklærer, at hvad der er fremkommet om, at flere Piger have været et Døgn i Arrest, er usandfærdigt, de have kun været der højst 2 Timer, og der